

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Český rozhlas**, se sídlem Vinohradská 12, Praha 2, zast. JUDr. Pavlem Dejlem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, ve věci žaloby proti rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 6. 2018, č. j. 27083/18/5300-22444-711887, č. j. 27084/18/5300-22444-711887, č. j. 27085/18/5300-22444-711887, č. j. 27086/18/5300-22444-711887, č. j. 27087/18/5300-22444-711887, č. j. 27088/18/5300-22444-711887, č. j. 27089/18/5300-22444-711887, č. j. 27090/18/5300-22444-711887, č. j. 27091/18/5300-22444-711887 a č. j. 27092/18/5300-22444-711887, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2021, č. j. 3 Af 27/2018 - 167,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2021, č. j. 3 Af 27/2018 - 167, a rozhodnutí Odvolací finančního ředitelství ze dne 20. 6. 2018, č. j. 27083/18/5300-22444-711887, č. j. 27084/18/5300-22444-711887, č. j. 27085/18/5300-22444-711887, č. j. 27086/18/5300-22444-711887, č. j. 27087/18/5300-22444-711887, č. j. 27088/18/5300-22444-711887, č. j. 27089/18/5300-22444-711887, č. j. 27090/18/5300-22444-711887, č. j. 27091/18/5300-22444-711887 a č. j. 27092/18/5300-22444-711887, **se zrušují** a věci **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 59 684 Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Pavla Dejla, Ph.D., LL.M., advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný shora označenými rozhodnutími změnil dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „správce daně“) ze dne 20. 6. 2018 (dále

těž „platební výměry“), kterými byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty ve výši 0 Kč, a to vždy za období březen 2006 až prosinec 2006 (10 dodatečných platebních výměrů).

[2] Žalobce podal proti rozhodnutím žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 1. 6. 2021, č. j. 3 Af 27/2018 - 167 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl.

[3] Městský soud shrnul skutkový stav věci, dosavadní průběh řízení a taktéž právní úpravu aplikovanou na posuzovaný případ. Následně se zabýval posouzením uplatněných žalobních námitek, žádný ze žalobních bodů však neshledal důvodným.

[4] Nepřisvědčil žalobci v tom, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost z důvodu nesprávného výkladu použitých ustanovení zákona o DPH, ani pro nedostatek důvodů pro nedostatečné vypořádání námitek žalobce o možnosti použití § 72 odst. 5 uvedeného zákona v posuzovaném případě.

[5] Městský soud neshledal ani nesprávné právní posouzení povahy provozování veřejnoprávního rozhlasového vysílání ze strany správních orgánů. Poukázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) ze dne 22. 6. 2019 ve věci C-11/15, *Český rozhlas* (dále již jen „rozsudek Soudního dvora C-11/15“), jímž bylo rozhodnuto o předběžné otázce položené Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 5 Afs 124/2014. Soudní dvůr v něm dovodil, že činnost veřejnoprávního vysílání, která je financována prostřednictvím povinného poplatku placeného vlastníky či držiteli rozhlasového přijímače a která je provozována společností založenou zákonem, není poskytováním služby za protiplnění a nespadá do působnosti směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. Května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (dále jen „šestá směrnice“). Městský soud na základě rozsudku Soudního dvora C-11/15 vysvětlil, že neexistuje přímá souvislost mezi službou veřejnoprávního vysílání a poplatkem za něj a povinnost zaplatit poplatek není vázána na využívání služby veřejnoprávního vysílání žalobce, nýbrž se váže na držení rozhlasového přijímače, aniž musí být používán. Nadto přístup ke službě veřejnoprávního rozhlasového vysílání není podmíněn placením poplatku.

[6] Dále městský soud ve vztahu k posouzení povahy veřejnoprávního rozhlasového vysílání poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016, č. j. 5 Afs 124/2014 - 178, který v návaznosti na rozsudek Soudního dvora C-11/15 uzavřel, že žalobce nevykonává při poskytování veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání ekonomickou činnost. Městský soud tudíž odkázal na § 72 odst. 5 zákona o DPH, podle nějž nárok na odpočet daně z přidané hodnoty může náležet žalobci pouze v poměrné výši odpovídající rozsahu použití přijatých plnění pro žalobcovu ekonomickou činnost. Tento závěr považoval za souladný i s unijním právem a ustálenou judikaturou Soudního dvora.

[7] K navazující sporné otázce týkající se povahy činnosti žalobce jako činnosti ekonomické podle zákona o DPH městský soud zopakoval, že vzhledem k tomu, že poskytování služby veřejnoprávního rozhlasového vysílání v rozsahu financovaném

pokračování

rozhlasovými poplatky není službou za protiplnění, a nelze je tedy ani považovat za ekonomickou činnost podle § 5 odst. 2 zákona o DPH, v rozsahu plnění souvisejících s uvedenou činností (poskytováním služby veřejnoprávního rozhlasového vysílání) žalobci nárok na odpočet daně z přidané hodnoty vůbec nevznikl.

[8] Nesouhlasně se žalobcem se městský soud vyjádřil i k otázce povahy zahraničního vysílání jako ekonomické činnosti. Poukázal na úvahy žalovaného v napadených rozhodnutích o tom, že zahraniční vysílání žalobce je financováno ze státního rozpočtu (§ 10 odst. 2 zákona č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu; dále jen „zákon o Českém rozhlasu“), což plyne i z uzavřených smluv o zajištění a provozování rozhlasového vysílání ČRo do zahraničí. Tedy ani platba za zahraniční vysílání není podle městského soudu hrazena z právního vztahu zahrnujícího vzájemné poskytování plnění, ale jde o plnění povinnosti stanovené přímo zákonem. Ani dotace Ministerstva zahraničních věcí poskytovaná na toto zahraniční vysílání proto nemůže být považována za protiplnění za poskytování veřejné služby rozhlasového vysílání. Uvedené zahraniční vysílání tedy také nepředstavuje ekonomickou činnost podle § 5 odst. 2 zákona o DPH. Z přijatých plnění souvisejících s touto činností tudíž žalobci nárok na odpočet daně z přidané hodnoty také nevznikl.

[9] S ohledem na uvedené závěry se městský soud dále zabýval rozsahem nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Odmítl názor žalobce, podle nějž proto, že zákon o DPH nestanovil v rozhodné době mechanismus pro snížení tohoto nároku, jej vůbec snížit nelze a žalobci náleží nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v plném rozsahu. Takový úplný nárok totiž podle městského soudu žalobci nikdy nevznikl, což vyplývá z § 72 odst. 5 zákona o DPH. Nárok na odpočet daně z přidané hodnoty u přijatých plnění náleží pouze v poměrné výši odpovídající rozsahu použití těchto plnění při ekonomické činnosti žalobce. Městský soud měl za to, že to byl primárně žalobce, kdo měl určit, v jakém poměru bylo to které konkrétní přijaté plnění použito na ekonomickou a jinou (neekonomickou) činnost, a správce daně mohl tento výpočet korigovat. Městský soud v tomto ohledu potvrdil jako nejpřesnější stanovení tohoto poměru na základě výnosů deklarovaných ve Výroční zprávě o hospodaření Českého rozhlasu za rok 2006 (dále jen „zpráva o hospodaření“), jak k věci přistoupil žalovaný. Z celkových výnosů (1 980 658 000 Kč) činil podle zprávy o hospodaření výnos z čerpání fondu rozhlasových poplatků 87,23 % výnosů (1 727 688 000 Kč), výnos ze zahraničního vysílání činil 3,44 % všech výnosů (68 000 000 Kč) a ostatní výnosy tvořící 1,04 % všech výnosů (20 563 000 Kč) se týkaly činnosti, která nepodléhá DPH (granty, dotace, úroky a smluvní pokuty). Z uvedeného dospěl k závěru o poměru 8,3 %, tj. po zaokrouhlení ve prospěch žalobce 9 % z vykazovaných plnění, která žalobce využil v rámci ekonomických činností, a u nichž mu tudíž vznikl nárok na odpočet daně z přidané hodnoty.

[10] Za konkrétně, určitě a srozumitelně provedené považoval městský soud též určení nároku na odpočet daně z přidané hodnoty v krácené výši (podle § 72 odst. 4 zákona o DPH), jak je provedl žalovaný v napadených rozhodnutích. Použil-li žalobce přijatá zdanitelná plnění i pro uskutečnění plnění bez nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, bylo třeba stanovit koeficient pro toto krácení. Jeho konkrétní způsob stanovení podle městského soudu žalovaný dostatečně vysvětlil na str. 11 a 12 napadených rozhodnutí.

[11] Námitky stěžovatele týkající se porušení zásad *in dubio pro mitius* a *in dubio pro libertate* nejsou podle městského soudu důvodné, přičemž k těmto se již vyjádřil ve svém původním rozsudku sp. zn. 9 Af 21/2010.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[12] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[13] Stěžovatel dále rozporuje způsob, jakým žalovaný „krátil“ nárok na odpočet daně z přidané hodnoty a stanovil konkrétní daňovou povinnost. Žalovaný vykonstruoval metodu a kritéria pro toto „krácení“, ač to lze stanovit výlučně zákonem; nadto žalovaným užitá metoda je nesprávná. Soudní dvůr v rozsudku C-11/15 výslovně uvedl, že rozhlasové poplatky nejsou úplatou, která by mohla vstupovat do výpočtu nároku stěžovatele na odpočet daně z přidané hodnoty, přesto žalovaný uvedený poměr snižující nárok na odpočet daně stanovil na jejich základě.

[14] Stěžovatel upozorňuje na závěry vyplývající z rozsudku č. j. 5 Afs 124/2014 - 178, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že je to především stěžovatel, kdo má určit, v jakém poměru bylo konkrétní přijaté plnění použito ve vztahu k jeho ekonomické a neekonomické činnosti. Stěžovatel přitom (ač setrvale zastává názor, že prakticky veškerá plnění přijatá v rozhodné době použil pro účely své ekonomické činnosti) navrhl, aby pro případ, že by jeho nárok měl být „krácen“, žalovaný postupoval podle novely zákona o DPH provedené zákonem č. 170/2017 Sb. Právě zákonodárcem zvolenou metodu obsaženou v uvedené novele považuje stěžovatel za nejvhodnější. Žalovaný, aniž by uvedl, proč tuto metodu naopak za vhodnou nepovažuje, vymyslel metodu zcela odlišnou, zohledňující nikoliv poměr použití stěžovatelem přijatých plnění na ekonomické činnosti, ale zohledňující výnosy žalobce. Důvody tohoto postupu žalovaný blíže neobjasnil. Žalovaný totiž snížil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na základě výnosů stěžovatele z různých zdrojů nesouvisejících s přijatými plněními, a proto je žalovaným vytvořený poměr naprosto nevhodný. Stěžovatel se zde dovolává rozsudku *Securenta*, z něž vyplývá, že i Soudní dvůr považuje pro stanovení nároku na odpočet daně z přidané hodnoty za relevantní údaje týkající se výdajů daňového subjektu, nikoliv jeho výnosy, resp. příjmy. Nadto stěžovatel v době, kdy byl povinen podat daňové přiznání, neměl a nemohl mít údaje o výnosech za příslušný kalendářní rok k dispozici. I proto měl žalovaný „krátit“ nárok na odpočet daně z přidané hodnoty podle metody obsažené v novele č. 170/2017 Sb. Ta je i v souladu se závěry vyslovenými v rozsudku *Securenta*, stejně jako i se závěry vyjádřenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 124/2014 - 178.

[15] Stěžovatel rozporuje i posouzení povahy úplaty za zahraniční vysílání. Žalovaný zastává názor, že úplata hrazená Ministerstvem zahraničních věcí úplatou za rozhlasové vysílání není, ač na rozdíl od rozhlasových poplatků vykazuje všechny atributy úplaty za poskytovanou službu, jak je vymezil ve své praxi Soudní dvůr. Žalovaný na tuto povahu úplaty za zahraniční vysílání usoudil na základě toho, že povinnost platit za zahraniční rozhlasové vysílání plyne ministerstvu přímo ze zákona, nikoliv ze smlouvy. Stěžovatel

pokračování

však má za to, že uvedená skutečnost není pro posouzení povahy úplaty rozhodná. Zahraněční vysílání v rozhodné době poskytoval stěžovatel na základě Smlouvy o zajištění a provozování rozhlasového vysílání ČRo do zahraničí uzavřené s ministerstvem do 30. 3. 2000, ve znění dodatku č. 1 ze dne 5. 10. 2000 (dále jen „smlouva o vysílání do zahraničí“). Z jejího čl. I.1 vyplývá poskytování úplaty za zajištění a provozování vysílání do zahraničí. Úplata hrazená ministerstvem nadto není pouhým paušálním poplatkem, ale její výše se mění v návaznosti na rozsah poskytnuté služby. Městský soud tedy pochybil, shledal-li správným a zákonným závěr žalovaného o tom, že úplata hrazená za zahraniční vysílání má stejnou povahu jako rozhlasové poplatky. Chybný je též závěr městského soudu, že tato úplata není hrazena z právního vztahu, neboť se jedná o vztah vyplývající ze smlouvy. Úplata není dotací bez poskytnutí příslušného protiplnění, nýbrž zohledňuje konkrétní rozsah hrazené služby i náklady vynakládané na její zajištění.

[16] Stěžovatel dále v kasační stížnosti snáší argumentaci ve prospěch povahy činnosti spočívající v rozhlasovém vysílání jako činnosti ekonomické ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o DPH. Upozorňuje, že obdobný názor, jaký zastává, donedávna zastával i žalovaný. Jelikož stěžovatel je osobou poskytující služby, která vykonává soustavnou činnost podle zvláštního právního předpisu ve smyslu zmíněného ustanovení zákona o DPH, není zřejmé, jak mohl žalovaný dospět k závěru, že stěžovatel není osobou vykonávající ekonomickou činnost podle definice uvedené v § 5 odst. 2 zákona o DPH. Stěžovatel poukazuje na to, že jeho činnost spočívá v jediném rozhlasovém vysílání, které nelze uměle a pouze pro účely snížení nároku na odpočet daně z přidané hodnoty dělit na činnosti dvě, a to na rozhlasové vysílání financované výlučně rozhlasovými poplatky a na další rozhlasové vysílání financované výlučně z jiných zdrojů. Stěžovatel tedy vykonává pouze jedinou činnost spočívající v rozhlasovém vysílání, kterou financuje vedle rozhlasových poplatků též z úplat, které v souvislosti s touto činností inkasuje. Stěžovatel tedy vykonává svoji činnost na zcela shodných principech jako ostatní (komerční) provozovatelé rozhlasového vysílání. I u něj proto bezezbytku platí, že náklady vynakládané na jím vyráběné a vysílané pořady mají bezprostřední souvislost se zdanitelnými plněními na výstupu v podobě úhrad za různá obchodní sdělení, bez nichž by příslušných úhrad nedosáhl. Neplatí tedy, že by v případě rozhlasového vysílání uskutečňovaného stěžovatelem neexistovala daň z přidané hodnoty na výstupu. To pak nutně zakládá i stěžovatelovo právo odečíst si tuto daň i na vstupu. Diametrálně odlišný přístup žalovaného ke stěžovateli oproti ostatním (komerčním) provozovatelům rozhlasového vysílání je neodůvodněný a diskriminační. Náklady na rozhlasové vysílání stěžovatele vykazují přímou a bezprostřední souvislost s jeho celkovou ekonomickou činností a jsou součástí prvků spoluurčujících cenu jím poskytovaných zdanitelných plnění na výstupu. Stěžovateli by tudíž neměl být odpírán nárok na odpočet daně z přidané hodnoty.

[17] Stěžovatel shrnuje, že žalovaný v celé řadě jiných řízení prezentoval jednoznačný závěr, že § 72 odst. 5 zákona o DPH nelze v případě stěžovatele použít, tudíž tento názor stěžovatel považoval za správný výklad příslušných ustanovení zákona o DPH a za ustálenou praxi žalovaného. Tu nemohl žalovaný zpětně v napadených rozhodnutích k tíži žalobce změnit. S touto argumentací se městský soud vůbec nevypořádal.

[18] Z obdobných důvodů nemůže být stěžovateli předepsán ani úrok z prodlení s úhradou daně. Stěžovatel nemohl provést nezbytný výpočet své daňové povinnosti ke dni

jejího vzniku, neboť metody a kritéria pro provedení tohoto výpočtu Česká republika v rozhodné době nestanovila a stanovil je až žalovaný v napadených rozhodnutích. Stěžovateli tudíž nemohla začít běžet lhůta pro úhradu daně, a tudíž mu nemohla vzniknout ani povinnost uhradit úrok z prodlení s touto úhradou. Ačkoliv stěžovatel tuto otázku v řízení o žalobě vznesl, městský soud se k ní vůbec nevyjádřil. Napadený rozsudek také proto neobstojí.

[19] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se zcela ztotožňuje s napadeným rozsudkem, který nepovažuje za nezákonný ani nepřekoumatelný. Navrhuje proto kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

[20] K nesouhlasu stěžovatele se způsobem „krácení“ jeho nároku na odpočet daně z přidané hodnoty a stanovení konkrétní daňové povinnosti žalovaný dále uvádí, že nárok na odpočet vznikne pouze u plnění, jež jsou použita pro účely vykonávání ekonomické činnosti ve smyslu § 72 odst. 1 písm. a) až e) zákona o DPH. Bylo na stěžovateli, aby si nárokoval odpočet daně z přidané hodnoty ve správné výši, zvolená metoda a způsob výpočtu, jakož i výsledný nárok na odpočet však musí být v souladu s § 72 odst. 5 zákona o DPH.

[21] K námitce nesprávného posouzení povahy zahraničního vysílání žalovaný opakuje své závěry z napadeného rozhodnutí. Zahraniční vysílání je podle něj financováno ze státního rozpočtu. Platba za toto vysílání tak není hrazena v rámci právního vztahu zahrnujícího vzájemné poskytování plnění, ale v rámci plnění povinnosti stanovené zákonem a není zde úměra mezi velikostí prospěchu z přijaté služby a výší úplaty, neboť ta nezávisí na tom, kolika posluchačům bylo zahraniční vysílání zprostředkováno.

[22] K posouzení povahy činnosti stěžovatele žalovaný vyslovuje souhlas s argumentací městského soudu a skutečnost, že v některých případech může být relativně obtížné vymezit přesný poměr, v jakém je konkrétní plnění přijaté na vstupu využito v rámci té které činnosti, nemůže mít za následek nárok na plný odpočet daně z přidané hodnoty, jak se dožaduje stěžovatel. Vysílání nemající povahu veřejnoprávního vysílání, tj. vysílání obchodních sdělení, reklam, sponzorských programů a product placement, nelze považovat za integrální část veřejnoprávního vysílání, ale naopak za činnost, která je pro účely DPH oddělitelná od veřejnoprávního vysílání. Samotné veřejnoprávní rozhlasové vysílání je tedy činností neekonomickou, zatímco vysílání obchodních sdělení, reklam, sponzorských programů či product placement již za ekonomickou činnost považovat lze. Povinnost platit DPH a zároveň právo na daňový odpočet je tedy třeba vázat pouze na tuto část rozhlasového vysílání, která není vysíláním veřejnoprávním, ale pouze dílčí činností, již lze považovat za činnost ekonomickou. Jak výslovně uvedl NSS v rozsudku č. j. 5 Afs 124/2014 - 178, při posuzování daného případu je nutné dodržet princip daňové neutrality. Pro jeho zachování platí, že při výkonu činnosti, která není činností ekonomickou podle ZDPH, plátce daně jedná v postavení konečného spotřebitele, a proto nemůže uplatnit nárok na odpočet daně na vstupu, aniž by byl v odpovídajícím rozsahu povinen platit daň také na výstupu. Projevuje se zde zásada daňové neutrality pro hospodářské subjekty, na níž je systém DPH založen.

pokračování

[23] Žalovaný také souhlasí se závěrem městského soudu ve vztahu k § 53 ZDPH. Toto ustanovení pouze stanoví, že od daně je osvobozené vysílání, které provádějí ti provozovatelé, které k tomu zmocní zákon, přičemž do osvobození od daně nespadá vysílání komerční (reklamy, teleshopping, sponzoring). Nelze tak souhlasit s názorem stěžovatele, že vysílání reklam nebo sponzorských sdělení je součástí veřejného rozhlasového vysílání podle ZDPH. Nelze akceptovat ani srovnání stěžovatele s komerčními provozovateli rozhlasového vysílání. U komerčních provozovatelů lze hovořit o celém vysílání jakožto o jednotné ekonomické činnosti, ale to je právě z důvodu, že výnosy z komerčních sdělení, reklam a teleshoppingu kryjí náklady na celkové vysílání. Zjednodušeně řečeno, zadavatelé reklamy si dohromady kupují celé komerční vysílání, a proto u komerčních poskytovatelů nelze hovořit o rozdělení na činnost ekonomickou a neekonomickou, na rozdíl od stěžovatele.

[24] Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného opakuje svoji argumentaci vyjádřenou již v kasační stížnosti, kterou dále rozvíjí. Setrvává na podané kasační stížnosti, napadený rozsudek považuje za nesprávný a nezákonný.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[25] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti.

[26] Kasační stížnost je zčásti důvodná.

[27] Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že pokud správní soud přezkoumá správní rozhodnutí, které je stíženo vadou nepřezkoumatelnosti, zatíží stejnou vadou i svoje rozhodnutí (srov. rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91).

[28] Právě s ohledem na posledně zmíněné judikaturní závěry dovedl Nejvyšší správní soud dílčí nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Shledal, že touto vadou napadený rozsudek trpí v části týkající se posouzení povahy plnění poskytovaného za provozování zahraničního vysílání.

[29] Této námitce se městský soud věnoval bodu 91 napadeného rozsudku. V něm opět přitakal závěrům žalovaného obsaženým v napadeném rozhodnutí, což by, jak shora uvedeno, samo o sobě nemuselo být na závadu. Nejvyšší správní soud však považuje (z důvodů dále vyložených) napadená rozhodnutí o této otázce za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, tudíž stejnou vadou zatížil městský soud co do posouzení povahy poplatků za zahraniční vysílání i napadený rozsudek. Ten je tedy v této části také nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, a je proto naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K němu je kasační soud povinen přihlížet i bez návrhu [stěžovatel námitky o této otázce vznášel s odkazem na kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[30] Žalovaný v napadených rozhodnutích zaujal názor, že povinnost platit za rozhlasové vysílání vyplývá pro ministerstvo přímo ze zákona, nikoliv ze smlouvy, a platba za zahraniční vysílání tak není placena v rámci právního vztahu zahrnujícího

vzájemné poskytování plnění, ale v rámci plnění povinnosti stanovené zákonem. Ministerstvo zahraničních věcí přitom nemá nástroje kontroly zahraničního vysílání, a nemá tak možnost kontroly poskytovatele služeb. Předmětná platba je dotací vyplacenou jako kompenzace za finanční ztráty stěžovatele vyplývající z jeho činnosti nařízené zákonem. Zahraniční vysílání stěžovatele tedy podle žalovaného není ekonomickou činností ve smyslu zákona o DPH.

[31] Žalovanému lze přisvědčit v tom, že stěžovatelem provozované vysílání do zahraničí ve smyslu § 3 odst. 2 zákona o Českém rozhlasu je skutečně hrazeno ze státního rozpočtu, což plyne ze samotné dikce § 10 odst. 2 tohoto zákona. Tato skutečnost však sama o sobě nevyvrací argumentaci stěžovatele, podle níž zahraniční vysílání jím provozované je nutno považovat za ekonomickou činnost zejména s ohledem na obsah smlouvy o vysílání do zahraničí. Ačkoliv městský soud v řízení o žalobě na tuto smlouvu v obecnosti odkázal, blíže ji nehodnotil. Stalo se tak zjevně proto, že se přiklonil k závěrům žalovaného obsaženým v odst. [29] až [32] napadených rozhodnutí. Ani žalovaný se však touto smlouvou ve svých rozhodnutích nezabýval, neobstaral si ji a její obsah nepodrobil žádnému posouzení. Nezohlednil tudíž stěžovatelovy argumenty týkající se obsahu uvedené smlouvy, které v daňovém řízení uplatňoval. Své závěry žalovaný založil výlučně na výkladu zákona o Českém rozhlasu, vycházejí ze závěru, že povinnost platit poplatky za rozhlasové vysílání do zahraničí vyplývá ministerstvu přímo ze zákona, nikoliv ze smlouvy, a platba za zahraniční vysílání tak není placena v rámci právního vztahu zahrnujícího vzájemné poskytování plnění, ale v rámci plnění povinnosti stanovené zákonem.

[32] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný v otázce povahy zahraničního vysílání zatížil napadená rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Dostatečně se nezabýval tvrzeními stěžovatele stran povahy platby poskytované ze strany ministerstva za zahraniční vysílání s ohledem na obsah smlouvy o vysílání do zahraničí uzavřené mezi ministerstvem a stěžovatelem. Tato část napadených rozhodnutí založená výlučně na aplikaci zákona o Českém rozhlasu bez ohledu na obsah smlouvy nemůže z hlediska požadavků na přezkoumatelnost správních rozhodnutí obstát. Relevantní ustanovení zákona o Českém rozhlasu (zejm. § 3 odst. 2 a § 10 odst. 2) nemohou postačovat pro řádné zdůvodnění povahy poskytované platby za zahraniční vysílání Českého rozhlasu, aniž by se současně žalovaný řádně vypořádal s námitkami stěžovatele vztahujícími se k obsahu smlouvy, z níž tento usuzoval na povahu platby za zahraniční vysílání jako platby za poskytnutí služby ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o DPH.

[33] Bude tedy věcí dalšího řízení, aby žalovaný podrobil obsah smlouvy mezi stěžovatelem a ministerstvem výkladu, zabýval se jejím obsahem z pohledu posouzení povahy platby za zahraniční vysílání poskytované stěžovateli ministerstvem a teprve poté aby i s přihlédnutím k relevantní právní úpravě opětovně zaujal stanovisko k této otázce.

[34] Při novém posouzení bude přitom na místě zohlednit též závěry vyplývající z rozsudku Soudního dvora ze dne 5. 2. 1981, ve věci C-154/80, *Coöperatieve Aardappelenbewaarplaats*. Podle něj, aby bylo možné určité plnění považovat za „poskytování služby za protiplnění“, musí být splněny následující podmínky: 1) musí

pokračování

existovat přímá a bezprostřední vazba mezi poskytnutím služby a obdrženým protiplněním, 2) protiplnění musí být vyjádřitelné v penězích a 3) úplata musí mít subjektivní hodnotu, kterou jí přisuzují obě strany transakce. Rovněž v tomto ohledu tedy žalovaný doplní odůvodnění svých rozhodnutí ve vztahu k posouzení povahy platby za zahraniční vysílání.

[35] Nejvyšší správní soud v této souvislosti považuje za vhodné upozornit i na důvodovou zprávu k § 10 zákona o Českém rozhlasu, z níž vyplývá, že dotace ze státního rozpočtu je zdrojem sekundárním, na který ze zákona o Českém rozhlasu nevzniká právní nárok. Účelová dotace může být poskytnuta především na konkrétní projekty rozhlasových programů, např. vzdělávacích a naučných. I vzhledem k uvedenému, tedy že ze zákona samotný nárok na platbu za zahraniční vysílání stěžovateli nevzniká, vyvstává nutnost podrobit smlouvu bližšímu zkoumání a závěry k tomu vtělit do nového rozhodnutí.

[36] S ohledem na skutečnost, že městský soud nepřezkoumatelné závěry žalovaného v otázce platby za zahraniční vysílání přezkoumal a přisvědčil jim, zatížil i napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Z uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud nemohl blíže posoudit stížnostní námitku týkající se nesprávného posouzení povahy zahraničního vysílání ze strany městského soudu, již stěžovatel také v kasační stížnosti s poukazem na kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. uplatňoval. Nemůže být totiž prvním soudem, který k této otázce zaujme stanovisko, nýbrž je třeba, aby věc nejprve řádně, srozumitelně a přezkoumatelně posoudil žalovaný a poté i krajský soud.

[37] S ohledem na skutečnost, že zbylé kasační námitky, podřaditelné pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., byly oddělitelné od části napadeného rozsudku stíženého vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (část týkající se povahy poplatků za zahraniční vysílání), přistoupil Nejvyšší správní soud k jejich posouzení.

[38] Stěžovatel setrvale, nejen v daňovém řízení, ale poté i v žalobě, zůstává na námitce o tom, že vykonává jedinou nedělitelnou činnost (rozhlasové vysílání), která má povahu činnosti ekonomické ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o DPH, což městský soud měl posoudit (shodně jako dříve i žalovaný) nesprávně.

[39] V nynější věci je především třeba vyjít z toho, že spornou otázkou mezi účastníky řízení je nikoliv skutečnost, zda vůbec stěžovatel vykonává ekonomickou činnost definovanou v § 5 odst. 2 zákona o DPH, nýbrž jeho nárok jako osoby povinné k dani z přidané hodnoty (kterou stěžovatel je ve smyslu § 5 odst. 1 zákona o DPH, o čemž není sporu) na případný odpočet této daně. A tato otázka je pro účely nynější věci blíže rozvedena v § 72 zákona o DPH. Přestože i uvedené ustanovení používá zmíněný pojem „ekonomická činnost“, je z něj současně zřejmé, že spojuje nárok na odpočet daně na vstupu s tím, že plnění je použito pro uskutečňování činností vyjmenovaných v § 72 odst. 2 písm. a) až e) zákona o DPH. Tedy právě tyto činnosti považuje zákon o DPH v souvislosti s nárokem na odpočet daně za činnosti ekonomické. Z uvedeného ustanovení naopak nelze dovodit, že nárok na odpočet daně lze přiznat v případech, je-li přijaté plnění použito pro činnosti, jež nejsou předmětem daně, jako je veřejná služba rozhlasového

vysílání. Zmíněná ustanovení zákona o DPH je dále třeba vykládat i v souvislosti s úvodními ustanoveními tohoto zákona. Ta (i za využití pojmu ekonomická činnost) vymezují samotný předmět daně z přidané hodnoty v § 2 odst. 1. Nelze totiž nevidět, že nárok na odpočet daně, o němž primárně jde v souzené věci, je spojen výlučně se zdanitelným plněním (viz § 2 odst. 3 zákona o DPH ve spojení s § 72 téhož zákona). Z uvedeného důvodu závěry, které již judikatura vyslovila o tom, že činnost stěžovatele spočívající v poskytování veřejné služby rozhlasového vysílání v rozsahu placeném z rozhlasových poplatků není poskytnutím služby za protiplnění (úplatu) ve smyslu čl. 2 bod 1. písm. c) směrnice 2006/112/ES, jehož transpozice je součástí § 2 odst. 1 písm. b) zákona o DPH, současně odpovídají i na stěžovatelovu námitku o výkonu jediné nedělitelné ekonomické činnosti, a to tak, že ji z hlediska nároku na odpočet daně z přidané hodnoty podle § 72 zákona o DPH takto posuzovat nelze.

[40] Nejvyšší správní soud tedy pro přehlednost znovu opakuje, že pro účely nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, o němž jde v tomto řízení, je nezbytným předpokladem k tomu, aby bylo vůbec možno uvažovat o odpočtu daně z přidané hodnoty za podmínek vyplývajících ze zákona o DPH, skutečnost, že se jedná o plnění (zde veřejnou službu rozhlasového vysílání), jež je předmětem uvedené daně (§ 2 odst. 1 zákona o DPH) a není od této daně osvobozeno, tedy plnění zdanitelné. Stěžovatelem setrvale předesíraná polemika o tom, že vykonává jedinou ekonomickou činnost, je právě uvedeným, ale i závěry výše zmíněné judikatury (včetně té odkazované stěžovatelem – viz rozsudek *Securenta*) vyvrácena, aniž je nezbytné se blíže samostatně věnovat prostému rozboru definice ekonomické činnosti obsažené v § 5 odst. 2 zákona o DPH. Toto vymezení samotné totiž odpoví na stěžejní spornou otázku, zda a v jakém rozsahu stěžovateli náleží nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, bez dalšího nedává.

[41] Nejvyšší správní soud tak již pouze pro úplnost dodává, že o tom, že stěžovatel kromě veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání, jež v rozsahu hrazeném z rozhlasových poplatků není plněním podléhajícím režimu zákona o DPH, vykonává i činnosti další, s tímto veřejnoprávním vysíláním související, jež uvedenému zákonu podřadit lze, není sporu. Ze shodného náhledu (byť vyjádřeného toliko implicitně) ostatně vyšel Nejvyšší správní soud i v další věci vedené mezi týmiž účastníky, týkající se jiných zdaňovacích období (rozsudek ze dne 26. 11. 2021, č. j. 4 Afs 130/2021 - 59). S ohledem na skutečnost, že Nejvyšší správní soud již zaujal stanovisko k otázce poměrného snížení nároku na odpočet daně z přidané hodnoty ve smyslu § 72 odst. 5 zákona o DPH ve skutkově shodných případech, jako je ten nynější, implicitně již odpověděl i na stěžovatelovu námitku o tom, zda jím uskutečňované rozhlasové vysílání a také další činnosti s ním související (§ 11 odst. 1 zákona o Českém rozhlasu) lze považovat za jedinou nedělitelnou ekonomickou činnost, s níž je spojen nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v celém, a nikoliv sníženém rozsahu.

[42] Ostatně jinak se k této otázce vyjádřil i generální advokát Szpunar v opakované zmíněné věci C-11/15, který také porovnal veřejnoprávní rozhlasové vysílání stěžovatele s provozovatelem komerčních rozhlasových stanic (a takovým srovnáním argumentuje i stěžovatel v nynější věci). Z jeho závěrů vyšel žalovaný v napadených rozhodnutích a přiklonil se k nim i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Afs 124/2014 - 178 (viz 5. odstavec na straně 11 uvedeného rozsudku). Ani čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu

pokračování

neměl důvod se v jím posuzovaném případě odklonit od těchto závěrů, jež byly opakovaně prezentovány v řízeních, v nichž byl stěžovatel účastníkem. Pro stručnost lze nyní odkázat na odstavce 53. a 62. stanoviska jmenovaného generálního advokáta ve věci C-11/15, které je oběma účastníkům řízení známo a také je citováno v odst. 56. napadeného rozsudku, a lze na ně tudíž pro přehlednost odkázat. Tyto závěry, jež vyvracejí stěžovatelovu námitku o jediné nedělitelné ekonomické činnosti spočívající v rozhlasovém vysílání, nepovažuje Nejvyšší správní soud za potřebné opětovně citovat a v nynější věci se s nimi plně ztotožňuje.

[43] I když tedy vyšší soudy dovodily, a ani druhý senát nemá nyní důvod tyto závěry zpochybňovat, že v rozsahu veřejnoprávního vysílání hrazeného z rozhlasových poplatků se u stěžovatele nejedná o činnost za protiplnění (úplatu), tedy službu podléhající dani z přidané hodnoty ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o DPH, a není s ní tudíž spojen ani nárok na odpočet uvedené daně, ničeho to nevypovídá o tom, že stěžovatel vykonává také další (ekonomické) činnosti, s nimiž odpočet této daně spojen je. V takovém případě však odpočet daně z přidané hodnoty stěžovateli náleží toliko v poměrné výši, jež odpovídá rozsahu přijatých plnění použitých na uskutečňování těchto ekonomických činností (viz opět § 72 odst. 5 zákona o DPH).

[44] S ohledem na uvedené se dále Nejvyšší správní soud věnoval navazující námitce týkající se snížení nároku na odpočet daně podle § 72 odst. 5 zákona o DPH (který stěžovatel poněkud nesystémově nazývá krácením, ač ve skutečnosti ke krácení odpočtu daně z přidané hodnoty může docházet v případech podle § 72 odst. 4 zákona o DPH, o jehož aplikaci se však v nynější věci nejedná a není ani předmětem žaloby či kasační stížnosti) metodou založenou na výnosech. Stěžovatel vytýká, že žalovaný stanovil nesprávnou metodu poměrného snížení nároku na odpočet daně z přidané hodnoty.

[45] Judikatura Soudního dvora (viz rozsudek Soudního dvora C-11/15, ale i rozsudek *Securenta*), jakož i výše zmíněná judikatura Nejvyššího správního soudu již záporně odpověděla na otázku, zda v případě, jaký nastal i u stěžovatele, lze přiznat plný nárok na odpočet daně z přidané hodnoty (i to stěžovatel přesto setrvale rozporuje). Z téže judikatury však již také v obecnosti vyplývá, jakým způsobem má být odpočet daně z přidané hodnoty snížen. Je především věcí členských států Evropské unie, aby způsob tohoto výpočtu stanovily ve vnitrostátní právní úpravě. Není-li však takový mechanismus upraven (to je ostatně i případ nynější, v němž v rozhodné době zákon o dani z přidané hodnoty neobsahoval konkrétní metodu snížení odpočtu v případě, je-li přijaté plnění na vstupu použito jak pro ekonomické, tak i jiné činnosti), je primárně na daňovém subjektu, zde tedy stěžovateli, aby tuto metodu stanovil a poměrně odpočet daně z přidané hodnoty snížil, přičemž jeho výpočet může být daňovými orgány korigován (viz opakovaně citovaný rozsudek č. j. 5 Afs 124/2014 - 178 na straně 12 v šestém odstavci).

[46] Shodné závěry vyslovil Soudní dvůr i v rozsudku, na nějž stěžovatel také odkazoval, ze dne 8. 5. 2019 ve věci C-566/17, *Związek Gmin Zagłębia Miedziowego w Polkowicach*. V něm potvrdil, že „článek 168 písm. a) směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní praxi, která spočívá v tom, že osobě povinné k dani povoluje plný odpočet daně z přidané hodnoty (DPH) zatěžující na vstupu porřízení zboží a služeb touto osobou za účelem

provádění ekonomické činnosti podléhající DPH i neekonomické činnosti, která nespadá do působnosti DPH, když v platné daňové právní úpravě neexistují zvláštní pravidla upravující kritéria a metody pro rozdělení, které by umožnily osobě povinné k dani určit podíl DPH zaplacené na vstupu, jež je třeba považovat za DPH související s její ekonomickou činností a za DPH související s její neekonomickou činností.“ Tyto závěry jsou plně použitelné i nyní.

[47] Za pozornost s ohledem na stěžovatelovy námitky ve vztahu ke způsobu snížení nároku na odpočet daně z přidané hodnoty pak stojí zejména závěry vyslovené v odst. 42 posledně citovaného rozsudku, v němž Soudní dvůr dovodil, že „*při absenci zvláštních pravidel výslovně stanovených v použitelné daňové úpravě, která by se týkala kritérií a metod rozdělení DPH zaplacené na vstupu mezi ekonomické a neekonomické činnostmi, může osoba povinná k dani obdržet od příslušných vnitrostátních daňových orgánů individuální daňové rozhodnutí, v němž se analyzuje její specifická situace a sdělí se jí, jak správně postupovat podle zákona. Kromě toho podle informací, které má Soudní dvůr k dispozici, si může osoba povinná k dani zvolit vhodnou metodu pro účely provedení takového rozdělení. Za těchto podmínek, a zejména s ohledem na článek 86 zákona o DPH, se zdá, že taková absence pravidel nebrání osobě povinné k dani, aby určila vyšší odpočitatelné DPH.“*

[48] Shodným způsobem, jež naznačil Soudní dvůr v posledně citovaném rozsudku týkajícím se polské právní úpravy daně z přidané hodnoty, postupoval i žalovaný. Ten v rámci seznámení stěžovatele se svým právním názorem na uplatněný nárok na odpočet daně z přidané hodnoty umožnil v odvolacích řízeních stěžovateli stanovit metodu pro poměrné snížení uplatněného nároku na odpočet daně z přidané hodnoty ve smyslu § 72 odst. 5 zákona o DPH a uvést k tomu potřebné skutečnosti a předložit relevantní podklady (viz seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení ze dne 3. 3. 2017, č. j. 10503/17/5300-22444-711887). Stěžovatel této možnosti nevyužil, žádnou vlastní metodu výpočtu poměrného snížení odpočtu daně nenabídl (vycházeje ze setrvalého tvrzení o jediné nedělitelné ekonomické činnosti a o úplném nároku na odpočet daně) a žalovanému ani nepředložil podklady, na jejichž základě by žalovaný mohl odpočet daně poměrně snížit. S ohledem na skutečnost, že již bylo postaveno na jisto, že nárok na plný odpočet daně z přidané hodnoty stěžovateli nevznikl a náleží mu toliko v poměrné výši, žalovaný přistoupil k použití vlastní metody, tzv. výnosové, založené na skutečnostech a údajích vyplývajících ze zprávy o hospodaření. To ostatně ve zmíněném seznámení ze dne 3. 3. 2017 stěžovateli také avizoval. Použití této metody za možné Nejvyšší správní soud potvrdil ve skutkově i právně obdobné věci týchž účastníků řízení ve výše zmíněném rozsudku č. j. 4 Afs 130/2021 - 59 (srov. zejm. odstavce [49] až [57]). S tam uvedenými závěry se shoduje kasační soud i v nynější věci a s ohledem na skutečnost, že oba účastníci řízení jsou s těmito závěry seznámeni, neshledává potřebu je nyní v podrobnostech opakovat. Stěžovatelovu polemiku o vhodnosti žalovaným zvolené výnosové metody tak Nejvyšší správní soud považuje vzhledem k uvedeným judikатурním závěrům, na nichž setrvává i v tomto případě, za bezpředmětnou.

[49] Stěžovatelova výtká, že se žalovaný v napadených rozhodnutích nikterak nevyjádřil k jeho návrhu, aby pro účely poměrného snížení odpočtu daně z přidané hodnoty byla použita metoda, již zákonodárce vtělil s účinností od 1. 7. 2017 do novely zákona o DPH provedené zákonem č. 170/2017 Sb., je taktéž neopodstatněná. Žalovaný v napadených rozhodnutích k návrhu stěžovatele o použití metody vyplývající z novely č. 170/2017 Sb.

pokračování

vyslovil, že ji není možno využít proto, že se jedná v době jeho rozhodování o neúčinnou právní úpravu (viz odst. [63] napadených rozhodnutí). Uvedené odůvodnění považuje Nejvyšší správní soud za dostačující. Je tomu tak proto, že využití tzv. výnosové metody pro účely poměrného snížení nároku na odpočet daně z přidané hodnoty žalovaný v napadených rozhodnutích podrobně vyložil a tyto jeho úvahy jsou srozumitelné a logické a při absenci zákonné úpravy obsahující konkrétní metodu poměrného snížení odpočtu i věcně správné za situace, kdy stěžovatel jinou alternativu nenabídl, ač mohl.

[50] Nejvyšší správní soud shrnuje, že stížní námitce o nesprávném použití tzv. výnosové metody poměrného snížení odpočtu daně z přidané hodnoty nelze z výše nastíněných důvodů přisvědčit. Proto je nedůvodný i stěžovatelův poukaz na porušení čl. 11 odst. 5 Listiny.

[51] Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy nebyl naplněn.

IV. Závěr a náklady řízení

[52] Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je zčásti důvodná, neboť byl naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vzhledem k vytčeným vadám měl ke zrušení napadených rozhodnutí, jež trpí dílčí vadou nepřezkoumatelnosti, přistoupit již městský soud podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto spolu se zrušením napadeného rozsudku rozhodl i o zrušení napadených rozhodnutí žalovaného a vrácení mu těchto věcí k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.]. V nich je žalovaný vázán zde vysloveným závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[53] Žalovaný se tedy v dalším řízení bude opětovně zabývat povahou plateb za zahraniční rozhlasové vysílání, a to především s ohledem na obsah smlouvy o vysílání do zahraničí uzavřené mezi stěžovatelem a ministerstvem, své závěry k této otázce přezkoumatelně odůvodní a poté opětovně rozhodne.

[54] Nejvyšší správní soud rozhodoval ve věci jako poslední soud, a je proto povinen podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodnout o celkových nákladech soudního řízení. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel jako v řízení úspěšný účastník má právo na náhradu nákladů řízení důvodně vynaložených v řízení proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

[55] Náhrada nákladů řízení o žalobě představuje soudní poplatek za žalobu ve výši 30 000 Kč a odměnu za zastoupení advokátem za 4 úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci, sepisu žaloby, v replice k vyjádření žalovaného ze dne 24. 10. 2018 a v účasti na jednání soudu dne 1. 6. 2021 [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby v řízení o žalobě činí 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Odměna za řízení o žalobě tudíž představuje celkem částku 12 400 Kč (4 x 3100 Kč). S tím souvisí též náhrada hotových výdajů za každý z těchto úkonů v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu v rozsahu 4 x 300 Kč, tj. 1200 Kč.

[56] Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti představuje soudní poplatek ve výši 5000 Kč a dále odměnu za zastoupení za 2 úkony právní služby spočívající v sepisu kasační stížnosti a v replice k vyjádření žalovaného ze dne 30. 9. 2021 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby v tomto případě činí 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu)], tj. za dva úkony právní pomoci celkem 6200 Kč. S tím souvisí též náhrada hotových výdajů za každý z těchto úkonů v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu v rozsahu 2 x 300 Kč, tj. 600 Kč.

[57] Nejvyšší správní soud ověřil, že zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty; odměna a náhrada hotových výdajů tohoto zástupce ve výši 20 400 Kč se tudíž zvyšuje o částku této daně ve výši 4284 Kč (21 % z 20 400 Kč).

[58] Celkem tedy byla na nákladech řízení o žalobě a o kasační stížnosti stěžovateli přiznána částka 59 684 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce stěžovatele ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2022

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu